

Koncert z okazji Jubileuszu 130-lecia Zasiedlenia Gmachu Zakładu

22 września 2026 r.

godzina: 19.00

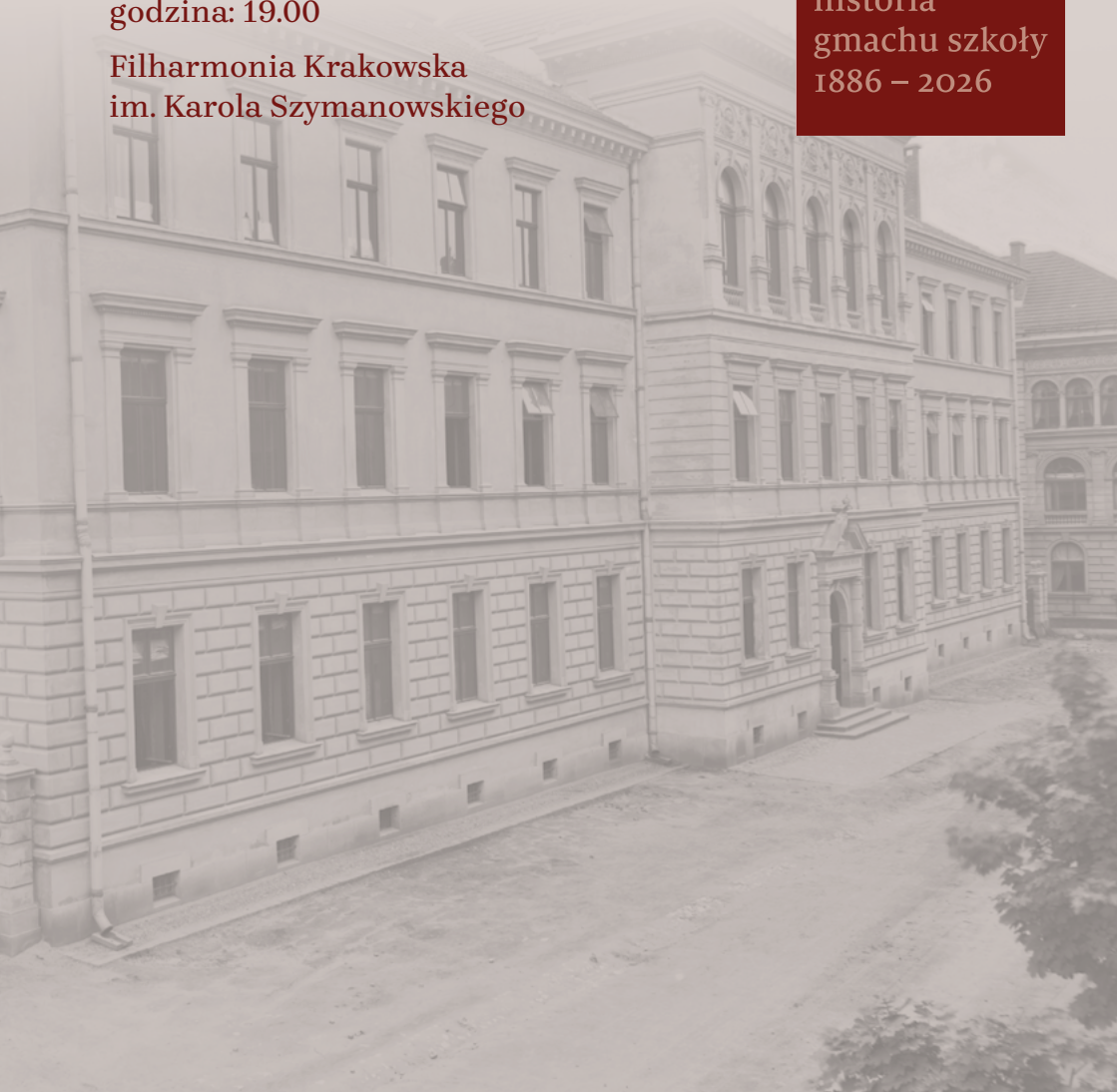
Filharmonia Krakowska
im. Karola Szymanowskiego

130

lat przy
Studenckiej

historia
gmachu szkoły
1886 – 2026

Obchody Jubileuszu 130-lecia Zasiedlenia Gmachu Zakładu

zostały objęte

Honorowym Patronatem Prezydenta Miasta Krakowa.

130 lat

temu Nasza Szkoła otrzymała nowoczesny na owe czasy budynek. Był on spełnieniem marzeń uczniów, nauczycieli, dyrektorów oraz władz miasta Krakowa i dał impuls do rozwoju Wyższej Szkoły Realnej, poprzedniczki V Liceum Ogólnokształcącego.

Przez lata gmach Zakładu spełniał swoją rolę, był adaptowany do bieżących potrzeb, zmieniany i dostosowywany. Był świadkiem i ofiarą kataklizmów, które dotknęły Polskę w XX w. – w czasie I Wojny Światowej pełnił funkcję lazaretu, natomiast podczas II Wojny Światowej był siedzibą dowództwa Armii Kraków, później był wykorzystywany przez Wehrmacht, a następnie przez Armię Czerwoną. Ograniczenia lat odbudowy powojennej oraz okres PRL odcisnęły na budynku swoje piętno i wpłynęły na jego stan.

Przez ostatnie 35 lat, pod dyktando „XVI Kierownika V Zakładu” Stanisława Pietrasa, gmach V LO stopniowo jest przywracany do świetności. Podjęte zostały prace modernizacyjne, w tym adaptacja poddasza do współczesnych i przyszłych wyzwań edukacyjnych, których rezultaty są oszałamiające i pozwolą na stworzenie Laboratorium Nowoczesnych Technik.

Dziś spotykamy się na uroczystym Koncercie Jubileuszowym. Zanurzymy się w dźwięki muzyki, wspomnijmy nasze lata w Piątce, cieszymy się 155 letnią historią naszej Szkoły, patrząc w nowoczesną przyszłość.

Piotr Czekaj
Marek Kordylewski

Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół
V Liceum Ogólnokształcącego
im. Augusta Witkowskiego w Krakowie

Program koncertu:

Jan Sebastian Bach – Toccata i fuga d-moll, BWV 565

Adam Baranowski – organy

Jerzy Fryderyk Haendel – Aria *Piangerò Giulio Cesare in Egitto*, HWV 17

Magdalena Barylak – sopran

Anna Huszczo – klawesyn

Dietrich Buxtehude – *Alleluja* z kantaty *Der Herr ist mit mir* BuxWV 1

Jan Sebastian Bach – Chorał *Jesus bleibet meine Freude* z kantaty *Herz und Mund und Tat und Leben*, BWV 147

Chór V LO

Adam Baranowski – pozytyw

Ewa Pasek – dyrygent

Jan Sebastian Bach – Aria *Erbarme dich, mein Gott* z Pasji Mateuszowej BWV 244

Magdalena Barylak – sopran

Julia Błachuta – skrzypce

Anna Huszczo – pozytyw

**Michał Kleofas Ogiński – Zamilcz, ach, zamilcz już – Polonez
„Bogactw nie pragnę już”**

Magdalena Barylak – sopran
Anna Huszczo – klawesyn

Ferenc Liszt – X Rapsodia Węgierska E-dur

Marcin Koziak – fortepian

Fryderyk Chopin – Scherzo cis-moll op. 39

Piotr Lara – fortepian

Fryderyk Chopin – Ballada g-moll op. 23

Franciszek Szymula – fortepian

Amy Beach – Romance op. 23

Julia Błachuta – skrzypce
Marcin Koziak – fortepian

Giuseppe Verdi – *Chór Cyganek i Matadorów* z opery Traviata

Robert Schumann – *Zigeunerleben*

Chór VLO
Piotr Filek – fortepian
Ewa Pasek – dyrygent

Ryszard Strauss – *Morgen* op. 27 nr 4

Robert Schumann – *Widmung* op. 25 nr 1

Magdalena Barylak – sopran
Piotr Filek – fortepian

Prowadzenie koncertu – Piotr Kmiecik

Komitet Honorowy Obchodów Jubileuszu:

Bohdan Biś Lisowski

Agnieszka Cwynar-Łaska

Borysław Czarakczew

Andrzej Kadłuczka

Magdalena Kozień-Woźniak

Janusz Sepioł

Katarzyna Urbańska

Andrzej Wyżykowski

Adam Baranowski

Adam należy do tych absolwentów V Liceum Ogólnokształcącego im. Augusta Witkowskiego w Krakowie, w których biografii zainteresowania ściśle i artystyczne rozwijały się równolegle, bez konieczności wyboru jednego z nich. Urodził się 10 maja 1999 roku w Krakowie. W V Zakładzie uczęszczał do klasy D o profilu matematyczno-fizyczno-informatycznym, której wychowawczynią była śp. prof. Barbara Matoga.

Już w okresie szkolnym jego codzienność dzieliła się pomiędzy naukę przedmiotów ścisłych i muzykę. Równolegle z V LO kształcił się w Archidiecezjalnej Szkole Muzycznej II stopnia im. ks. kard. Franciszka Macharskiego w Krakowie, gdzie ukończył klasę fortepianu mgr. Piotra Zagórskiego. Organy pojawiły się w jego edukacji jako instrument dodatkowy, z czasem jednak przestały pełnić jedynie uzupełniającą rolę i stały się drugim ważnym obszarem jego aktywności muzycznej.

Potwierdzenie tego zainteresowania można znaleźć jeszcze w materiałach z okresu szkolnego. W listopadzie 2016 roku Adam znalazł się w gronie uczniów Archidiecezjalnej Szkoły Muzycznej występujących podczas XII Dni Muzyki Kościelnej w Krakowie. Wraz z Marcinem Gawędą, Agnieszką Długosz, Dariuszem Samińskim i Piotrem Galonem uczestniczył w koncercie organowym uczniów ASM w kościele Najświętszego Serca Pana Jezusa w Brzeźnicy. Wydarzenie organizowały wspólnie najważniejsze krakowskie instytucje związane z muzyką kościelną, m.in. Akademia Muzyczna, Uniwersytet Papieski Jana Pawła II, Międzyuczelniany Instytut Muzyki Kościelnej i Archidiecezjalna Szkoła Muzyczna.

Z czasem szczególnie ważnym miejscem jego muzycznej działalności stał się kościół Przemienienia Pańskiego oo. Pijarów przy ul. Pijarskiej w Krakowie, z którym przez wiele lat związany był jako organista. To nie tylko miejsce liturgii, lecz również przestrzeń o żywej tradycji koncertowej. Sami Pijarzy zwracają uwagę na wyjątkową akustykę kościoła i krypty oraz ich rolę w prezentowaniu muzyki dawnej i współczesnej.

Jego obecność w tym środowisku nie ograniczała się do oprawy muzycznej liturgii. Adam występował również podczas koncertów i wydarzeń artystycznych, w tym w ramach Pijarskich Spotkań ze Sztuką. Zachowany program jednego z takich spotkań pozwala nawet odtworzyć fragment jego repertuaru organowego. Podczas wydarzenia poświęconego Vincentowi van Goghowi wykonał trzy

efektywne toccaty: słynną Toccate i fugę d-moll przypisywaną tradycyjnie Johannowi Sebastianowi Bachowi, Toccate d-moll Gastona Béliera oraz finałową Toccate z Suity gotyckiej Léona Boëllmanna. W drugiej części koncertu występował gitarzysta Kornel Klamut, dzięki czemu spotkanie miało formę dialogu dwóch bardzo odmiennych instrumentów.

Adam koncertował także podczas innych krakowskich przedsięwzięć muzycznych, m.in. w cyklu „Muzyka na Szklanych Domach”. Fortepian i organy przez lata pozostawały więc czymś więcej niż elementem szkolnej edukacji. Pierwszy z tych instrumentów był podstawą jego formalnego wykształcenia muzycznego, drugi natomiast znalazł trwale miejsce w praktyce wykonawczej.

Równolegle rozwijała się jednak zupełnie inna część jego zainteresowań. Profil matematyczno-fizyczno-informatyczny w V LO znalazł naturalną kontynuację na Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie. Adam ukończył studia inżynierskie na kierunku Teleinformatyka, a następnie studia magisterskie na kierunku Informatyka i Systemy Inteligentne. Z tą właśnie dziedziną związał swoją drogę zawodową – obecnie pracuje jako inżynier oprogramowania.

W jego przypadku nie należy jednak przeciwstawiać sobie tych dwóch części biografii. Muzyka nie była młodzieńczym etapem porzuconym wraz z wyborem studiów technicznych, podobnie jak zainteresowanie informatyką nie pojawiło się dopiero po zakończeniu edukacji muzycznej. Obie drogi przez wiele lat rozwijały się jednocześnie: klasa matematyczno-fizyczno-informatyczna i szkoła muzyczna, programowanie i fortepian, studia techniczne i działalność organistowska.

Można nawet dostrzec między nimi pewne podobieństwo. Zarówno wykonanie utworu muzycznego, jak i tworzenie oprogramowania wymagają rozumienia złożonej struktury, dostrzegania zależności pomiędzy jej elementami, precyzji i cierpliwości. W obu przypadkach sama poprawność techniczna nie wystarcza – potrzebna jest również umiejętność spojrzenia na całość i znalezienia własnego rozwiązania. Nie jest to oczywiście dowód bezpośredniego związku między obiema dziedzinami, ale dobrze tłumaczy, dlaczego mogą one harmonijnie współistnieć w jednej biografii.

Historia Adama jest przez to charakterystyczna także dla tradycji V Zakładu. Absolwent klasy o wybitnie ścisłym profilu nie musi być wyłącznie matematykiem, informatykiem czy inżynierem. Może równocześnie kończyć szkołę muzyczną, grać Bacha i Boëllmanna, koncertować i przez lata zasiadać przy organach jednego z krakowskich kościołów.

Adam ukończył klasę D, zdając maturę w roku 2018.

Magdalena Barylak

Magdalena należy do tych artystek, których droga zawodowa ma kilka wyraźnych, wzajemnie dopełniających się wymiarów. Jest sopranistką o rozległym repertuarze, obejmującym Mozarta i Moniuszkę, Verdiego i Pucciniego, Richarda Straussa, Wagnera, Pendereckiego i muzykę najnowszą. Przez lata była pedagogiem akademickim, dziś zaś znaczną część swojego doświadczenia przekazuje kolejnym śpiewakom jako opiekun wokalny solistów i chóru Opery Krakowskiej. Kraków pozostaje przy tym stałym punktem jej biografii – tutaj się urodziła, uczyła, studiowała, debiutowała i tutaj od wielu lat pracuje.

Ważnym etapem tej krakowskiej drogi było V Liceum Ogólnokształcące im. Augusta Witkowskiego. Magdalena, była uczennicą klasy matematyczno-fizycznej, której wychowawczynią była śp. profesor Barbara Tischner. Zestawienie profilu ścisłego z późniejszą drogą artystyczną może wydawać się nieoczywiste, dobrze jednak wpisuje się w tradycję V Zakładu – szkoły, której absolwenci nie-razdłko wybierają drogi dalekie od pierwotnego profilu klasy.

Po maturze ukończyła Wydział Wokalno-Aktorski Akademii Muzycznej w Krakowie, kształcąc się w klasie śpiewu solowego Izabeli Jasińskiej-Buszewicz. Jeszcze w okresie studiów dwukrotnie została stypendystką *Bachakademie* Helmutha Rillinga w Stuttgarcie. Później doskonaliła warsztat m.in. pod kierunkiem Anny Reynolds, Judith Beckmann, Juty Schlegel, Ryszarda Karczykowskiego i Bogusława Szynalskiego.

Na scenie operowej pojawiła się bardzo wcześnie. Jeszcze jako studentka zadebiutowała w Operze Krakowskiej jako Pamina w „Czarodziejskim flecie” Mozarta, w spektaklu prowadzonym przez Kaia Bumanna. Z czasem repertuar Magdaleny przesunął się w stronę znacznie cięższych partii sopranowych, wymagających zarówno dużego wolumenu głosu, jak i wytrzymałości oraz dojrzałości interpretacyjnej.

Od 2006 roku jest związana z Operą Krakowską, której pozostaje solistką także obecnie. Lista wykonywanych tu partii pokazuje niezwykle rozpiętość jej repertuaru: Hrabina w „Weselu Figara” Mozarta, Tatiana w „Eugeniuszu Onieginie” Czajkowskiego, Joanna w „Diablach z Loudun” Pendereckiego, Saffi w „Baronie cygańskim” Straussa, Fatamorgana w „Miłości do trzech pomarańczy” Prokofiewa czy Elżbieta w wagnerowskim „Tannhäuserze”. Do tego dochodzą wielkie role tytułowe: Halka, Ariadna na Naxos, Aida, Tosca i Madame Butterfly. Z Aidą wielokrotnie wyjeżdżała na tournée do Holandii i Belgii.

Jej działalność nigdy nie ograniczała się jednak do jednej sceny. W Operze Nova w Bydgoszczy występowała jako Tosca i Gioconda. Z Operą Śląską wykonywała Aïdę i niezwykle wymagającą partię Abigaille w „Nabucco”, koncertując także w Niemczech, Austrii, Szwajcarii i Francji. W Teatrze Wielkim w Łodzi śpiewała Aïdę, Toscę i Santuzzę w „Rycerskości wieśniaczej” Mascagniego. Z Operą Bałtycką związane były m.in. Tosca oraz jedna z najważniejszych ról w jej repertuarze strausowskim – Marszałkowa w „Kawalerze srebrnej róży”. W Gdańsku wykonywała również Lucrezię Contarini w koncertowej prezentacji „Dwóch Foscariuszy” Verdiego.

Osobny rozdział stanowi wieloletnia współpraca z Operą Wrocławską, rozpoczęta w 2007 roku tytułową rolą w Hagith Karola Szymanowskiego. W kolejnych latach Magdalena stworzyła tam m.in. Abigaille w „Nabucco”, Żonę Baraka w „Kobiecie bez cienia” Richarda Straussa, Ewę w „Raju utraconym” Pendereckiego i Halkę. W 2014 roku powróciła do roli Marszałkowej w „Kawalerze srebrnej róży”. Brała również udział w słynnych wrocławskich megawidowiskach operowych: jako Tosca w realizacjach plenerowych w 2013 i 2016 roku, Lady Makbet w monumentalnym „Makbecie” Verdiego w Hali Stulecia oraz Senta w „Latającym Holendrze” Wagnera na Pergoli.

Szczególnie ciekawą częścią jej artystycznej osobowości pozostaje zainteresowanie muzyką współczesną. Rozpoczęte jeszcze podczas studiów doprowadziło do licznych prawykonan utworów m.in. Darii Dobrochny Kwiatkowskiej, Krzysztofa Olczaka, Macieja Negreya, Mendi Mengijiego, Unsuk Chin, Szczepana Tesarowicza i Zygmunta Krauzego.

Właśnie z twórczością Krauzego wiąże się jedno z najbardziej interesujących przedsięwzięć w jej karierze – „Iwona, księżniczka Burgunda” według dramatu Witolda Gombrowicza. Magdalena stworzyła w niej partię Królowej Małgorzaty. Pierwsze wykonania opery odbyły się w listopadzie 2004 roku w *Théâtre Silvia Monfort* w Paryżu w ramach sezonu „Nova Polska”; w 2006 roku dzieło zaprezentowano podczas 49. Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień”, a następnie znalazło się w repertuarze Teatru Wielkiego – Opery Narodowej.

W jej repertuarze zwraca uwagę obecność kilku szczególnie wymagających bohatererek operowych. Aida, Abigaille, Lady Makbet, Tosca, Senta, Elżbieta w „Tannhäuserze”, Żona Baraka czy Marszałkowa należą do partii stawiających śpiewacze bardzo różne wymagania stylistyczne i techniczne. Sama Marszałkowa towarzyszyła Magdalenie przez lata – śpiewała ją w Operze Bałtyckiej już w 2005 roku,

później również w Operze na Zamku w Szczecinie, a w 2014 roku w Operze Wrocławskiej.

Drugim, równie ważnym nurtem jej działalności stała się pedagogika wokalna. Przez ponad dziesięć lat prowadziła klasę śpiewu solowego na Wydziale Wokalno-Aktorskim Akademii Muzycznej w Krakowie. W 2007 roku uzyskała stopień doktora sztuk muzycznych w dziedzinie wokalistyki. Dziś prowadzi indywidualne lekcje śpiewu i pełni w Operze Krakowskiej funkcję opiekuna wokalnego zespołu chóru oraz solistów.

To ważna ewolucja jej zawodowej drogi. Wiedza zdobyta podczas lat spędzonych na scenie – przy repertuarze od Mozarta po Wagnera i muzykę współczesną – stała się warsztatem, którym może dzielić się z innymi wykonawcami. Pracowała również jako opiekun wokalny zespołu *Con Fuoco* AGH, prowadząc indywidualne zajęcia ze śpiewu. Jej zainteresowania pedagogiczne wychodziły przy tym poza tradycyjną edukację wokalną. W ramach projektu Politechniki Krakowskiej „Jestem za wiedzą” prowadziła dla młodzieży i dorosłych z zaburzeniami mowy oraz zespołem Aspergera zajęcia z emisji głosu, technik relaksacyjnych i oddechowych opartych na jodze. Informacje te potwierdza oficjalny biogram Opery Krakowskiej.

W 2024 roku jej wieloletnia działalność artystyczna i pedagogiczna została uhonorowana przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego Brązowym Medalem „Zasłużony Kulturze *Gloria Artis*”.

Biografia Magdaleny ma dzięki temu interesującą konstrukcję. Zaczyna się w Krakowie – od V Zakładu, klasy matematyczno-fizycznej i matury w 1989 roku – później prowadzi przez Akademię Muzyczną i *Bachakademie* w Stuttgarcie ku scenom operowym w całej Polsce i tournée po Europie. Obejmuje repertuar od Paminy Mozarta po dramatyczne bohaterki Verdiego, Pucciniego, Straussa i Wagnera, ale również prawykonania muzyki współczesnej. A następnie zatacza krąg i wraca do Krakowa w jeszcze jednej roli: pedagoga i opiekuna wokalnego innych artystów.

Magdalena pozostaje więc nie tylko śpiewaczką o imponującym dorobku scenicznym, lecz artystką, która potrafiła własne doświadczenie przekształcić w wiedzę przekazywaną innym. Od Paminy śpiewanej jeszcze podczas studiów, poprzez Aidę, Toscę, Halkę, Abigaille, Marszałkową, Lady Makbet czy Królową Małgorzatę w Iwonie, księżniczkę Burgunda, aż po pracę z młodymi śpiewakami prowadzi jedna konsekwentna droga. Jej istotą pozostaje głos – najpierw własny, przez lata kształtowany i wystawiany na próbę na operowych scenach, a dziś także głos innych, któremu pomaga odnaleźć właściwe brzmienie.

Magdalena ukończyła klasę D, zdając maturę w 1989 roku.

Anna Huszczo

Aнна jest klawesynistką i pianistką, dla której spotkanie z instrumentami historycznymi stało się początkiem własnej, nieustannie rozwijanej drogi artystycznej. Muzyczną edukację rozpoczęła od fortepianu, jednak w wieku szesnastu lat po raz pierwszy zetknęła się z klawesynem w Państwowej Szkole Muzycznej II stopnia im. Fryderyka Chopina w Gdańsku – Wrzeszczu. Instrument, który początkowo wymagał zmiany pianistycznych przyzwyczajeń – innego dotyku, artykulacji i sposobu kształtowania dźwięku – szybko stał się źródłem fascynacji. To właśnie zainteresowanie klawesynem i muzyką dawną zaprowadziło ją do Krakowa.

Studia magisterskie ukończyła w Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie jednej z najwybitniejszych polskich klawesynistek – prof. Elżbiety Stefańskiej. Następnie kontynuowała edukację na studiach podyplomowych pod kierunkiem prof. Magdaleny Myczki. Drugim ważnym nurtem jej zainteresowań stał się fortepian historyczny, który studiowała podyplomowo w Akademii Muzycznej w Katowicach w klasie dr Katarzyny Drogosz. Swoją wiedzę i warsztat rozwijała również podczas licznych kursów mistrzowskich prowadzonych przez wybitnych specjalistów wykonawstwa historycznego, m.in. Colina Tilneya, Kennetha Weissa, Annelie de Man, Thérèse de Goede, Andreasa Staiera i Christine Schornsheim.

Historyczne instrumentarium stało się dla niej nie tyle granicą, ile punktem wyjścia do poszukiwania różnorodnych barw i języków muzycznych. Stąd też repertuar artystki rozciąga się od renesansu po współczesność, a jej działalność artystyczna obejmuje występy solowe, kameralistykę oraz realizację partii *basso continuo*. Koncertuje w Polsce i za granicą, współpracując m.in. z Orkiestrą Stołecznego Królewskiego Miasta Krakowa – Sinfoniettą Cracovią, Filharmonią Krakowską, Radomską Orkiestrą Kameralną, Tarnowską Orkiestrą Kameralną oraz Ateliers des Musiques Anciennes w Normandii. Jest również założycielką zespołu muzyki dawnej Il Vento Ensemble.

Szczególne miejsce w jej działalności zajmuje *ClaveDuo*, tworzone wspólnie z Joanną Solecką. W 2021 roku zespół wydał album *Il teatro del suono*, poświęcony sonatom na dwa klawesyny z *basso continuo* Bernarda Pasquiniego. W 2024 roku ukazała się kolejna płyta duetu – *Il Viaggio del Suono* – zwracająca się ku polskiemu dziedzictwu muzycznemu. Obok kompozycji Adama Jarzębskiego

i Marcina Mielczewskiego znalazła się na niej współczesna *Suita krakowska* na dwa klawesyny Juliana Gembalskiego – utwór napisany specjalnie dla ClaveDuo i prawykonany przez artystki w 2022 roku w ramach programu „Zamówienia kompozytorskie” Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Anna Huszczo uczestniczyła również w nagraniu albumu *Gusto NON Barbaro*, poświęconego niemieckiej muzyce kameralnej XVIII wieku, a jako wykonawczyni partii *basso continuo* współpracowała przy nagraniach Collegium Clara Tumba oraz Il Vento Ensemble.

Jej zainteresowania wykraczają jednak daleko poza repertuar barokowy. Ważne miejsce w działalności artystki zajmuje muzyka współczesna i poszukiwanie nowych możliwości brzmieniowych instrumentów historycznych. Dokoła szeregu prawykonań, m.in. *Pomeranian Rhapsody* Jana Emanuela Abrasa na obój d’amore i klawesyn, 4 *Epigramy* Michała Gronowicza – na skrzypce barokowe i klawesyn oraz 4 *Epigramy* na oboje historyczne i klawesyn. W sezonie 2025/2026 wystąpiła również z Orkiestrą Filharmonii Krakowskiej pod dyрекcją Michała Klauzy w programie obejmującym muzykę François Couperina, Maurice’a Ravela i Richarda Straussa.

Drugim ważnym nurtem jej działalności jest pedagogika. Anna Huszczo uczy fortepianu w Publicznej Szkole Muzycznej I stopnia w Gdowie oraz w Szkole Muzycznej I stopnia im. Franciszka Mireckiego w Dobczycach. Od 2018 roku prowadzi warsztaty „Wakacje z Muzyką”, łącząc edukację artystyczną z radością wspólnego muzykowania. Od 2021 roku współorganizuje również Festiwal Muzyczny im. Leopolda hr. Poletyły w Krasnymstawie.

W jej działalności spotykają się muzyka dawna i współczesna, historyczne instrumentarium i nowe języki kompozytorskie, praca wykonawcza i pedagogiczna. Łączy je ciekawość brzmienia oraz przekonanie, że instrument historyczny nie należy wyłącznie do przeszłości – może pozostawać żywym środkiem artystycznej wypowiedzi, otwartym na nowe interpretacje, spotkania i muzyczne odkrycia.

Anna jest przyjaciółką VLO.

Chór V Liceum Ogólnokształcącego im. Augusta Witkowskiego w Krakowie

hór V Liceum Ogólnokształcącego im. Augusta Witkowskiego w Krakowie jest jednym z tych szkolnych przedsięwzięć, które z czasem przestają być jedynie zajęciami dodatkowymi, a stają się częścią tożsamości szkoły. Powstał w 2007 roku – co znamienne – z inicjatywy samych uczniów. Od 2008 roku jego rozwój związany jest z Ewą Pasek – dyrygentką, absolwentką krakowskiej Akademii Muzycznej. Przez niemal dwie dekady przez zespół przewinęło się kilka pokoleń uczniów, a chór wyrósł na trwały element życia V Zakładu i rozpoznawalny młodzieżowy zespół krakowskiej sceny chóralnej.

Jest przy tym zespołem szczególnym. Każdy szkolny chór właściwie nigdy nie jest tym samym składem: co roku odchodzą maturzyści, nierzadko najbardziej doświadczeni śpiewacy, a ich miejsce zajmują pierwszoklasiści, którzy dopiero uczą się pracy z głosem, zespołowego słuchania i odpowiedzialności za wspólne brzmienie. Trzeba więc nieustannie budować go od nowa, nie tracąc ciągłości repertuaru i stylu. W V LO pomaga w tym tradycja wakacyjnych warsztatów chóralnych, na które zapraszani są już uczniowie rozpoczynający naukę w szkole.

Pierwsze znaczące sukcesy przyszły stosunkowo szybko. Chór dwukrotnie zdobywał „Złotą Strunę” na Małopolskim Festiwalu Chóralnym „O Złotą Strunę” w Niepołomicach oraz dwukrotnie Złoty Dyplom podczas Małopolskich Spotkań Kolędowych. W 2012 roku przywiózł z Ogólnopolskiego Konkursu Chórów a Cappella Dzieci i Młodzieży w Bydgoszczy Srebrny Kamerton oraz nagrodę dla najlepszego debiutanta. Brał także udział w finale Międzynarodowego Festiwalu Kolęd i Pastorałek im. ks. Kazimierza Szwarlika w Będzinie. Oficjalna historia zespołu zachowała te osiągnięcia jako pierwsze ważne potwierdzenie, że spontaniczna inicjatywa uczniów przerodziła się w przedsięwzięcie o poważnych ambicjach artystycznych.

W kolejnych latach przyszedł następne wyróżnienia. W 2015 roku Chór V LO zdobył II miejsce w kategorii chórów młodzieżowych podczas XVIII Łódzkiego Festiwalu Chóralnego „Cantio Lodziensis”. Później w jego dorobku znalazły się m.in. Złoty Dyplom i Nagroda Gdańskiego Oddziału Polskiego Związku Chórów i Orkiestr za najlepsze wykonanie utworu o tematyce marynistycznej na XXIII Ogólnopolskim Festiwalu Pieśni o Morzu w Wejherowie w 2017 roku.

Ostatnie lata pokazują, że nie jest to jedynie historia dawnych sukcesów. W 2024 roku zespół zajął II miejsce w XXII Małopolskim Przeglądzie Pieśni Chóralnej Kolęd i Pastoralek w Miechowie. W 2025 roku, podczas XI Ogólnopolskiego Konkursu Pieśni Chóralnej im. Czesława Prudla w Lyskach, Chór V LO zdobył I miejsce w kategorii chórów dziecięcych i młodzieżowych. Konkurs oceniało jury złożone z dyrygentów i kompozytorów związanych z Akademią Muzyczną im. Karola Szymanowskiego w Katowicach.

W tym samym roku zespół odniósł kolejny znaczący sukces, zdobywając Grand Prix XXIII Krakowskiego Konkursu Tradycyjnej Pieśni i Piosenki Polskiej. W przypadku chóru szkolnego podobne osiągnięcia mają dodatkowy wymiar: zdobywają je kolejne, zmieniające się składy zespołu. Sukces nie opiera się więc na jednej szczególnie uzdolnionej generacji, ale na wypracowanej przez lata metodzie pracy i przekazywaniu doświadczenia młodszym chórzystom.

W 2026 roku działalność zespołu nabrała jeszcze bardziej międzynarodowego charakteru. Chór uczestniczył w Międzynarodowym Festiwalu Chóralnym Alta Pusteria w Południowym Tyrolu, łączącym chóry i zespoły wokalne z całego świata. Nie był to jednak pierwszy zagraniczny rozdział jego historii. Dzięki kontaktom i współpracy z zespołami z Bolonii, Perugii i Bordeaux chór koncertował wcześniej we Włoszech i Francji. Wyjazdy te mają znaczenie odmienne od konkursów: zamiast rywalizacji przynoszą spotkanie z innymi tradycjami chóralnymi i pozwalają młodym wykonawcom przekonać się, że muzyka może być jednym z najprostszych języków międzynarodowego porozumienia.

Najciekawszy jest jednak chyba repertuar zespołu. Nie ogranicza się on do utworów najczęściej kojarzonych ze szkolnym chórem. Chór sięga po wartościową literaturę wielu epok – od muzyki renesansu, przez dzieła Jana Sebastiana Bacha, Antonia Vivaldiego i Wolfganga Amadeusza Mozarta, romantyzm Johannes Brahmsa, aż po utwory Leonarda Bernsteina i Wojciecha Kilara.

Obok repertuaru sakralnego pojawiają się pieśni historyczne, muzyka świecka, kolędy, piosenka artystyczna, a także programy przygotowywane specjalnie na konkretne wydarzenia.

Dobrym przykładem tej swobody była Noc Muzeów w Pałacu Krzysztofora. W 2023 roku Chór V LO zaprezentował koncert „Fa-la-la” – madrygały angielskie przeplatane kompozycjami wirginalistów angielskich. Rok później w tej samej przestrzeni przygotował kolejny ciekawy program – „Wiosenny śpiew ptaków”. Renesansowe utwory chóralne z różnych krajów wykorzystujące motywy ornitologiczne zestawiono z muzyką francuskich klawesynistów wykonywaną przez Annę Huszczo. Koncerty miały zarazem charakter edukacyjny: muzyce towarzyszyło słowo wprowadzające w historyczny i kulturowy kontekst prezentowanych dzieł.

W roku 2025, z okazji obchodów 1000-lecia Królestwa Polskiego, chór zaprezentował podczas Nocy Muzeów program zatytułowany „Przesławna polska Korona”, wykonany również podczas inauguracji obchodów 130-lecia zasiedlenia gmachu V Zakładu. Sercem programu były „Pieśni Kalliopy Słowieńskiej” Krzysztofa Klabona do poezji Stanisława Grochowskiego – renesansowy cykl upamiętniający zwycięstwo wojsk hetmana Jana Zamoyskiego nad armią arcyksięcia habsburskiego Maksymiliana pod Byczyną w 1588 roku. Chórowi towarzyszyły instrumenty historyczne: Anna Huszczo grała na klawesynie, Anna Wiktoria Swoboda na lutni, a Agnieszka Mazur na renesansowych instrumentach dętych i perkusyjnych.

Było to przedsięwzięcie szczególnie dobrze pasujące do charakteru V LO. Historia przestała być przedmiotem opisanym w podręczniku, a muzyka czymś wykonywanym wyłącznie dla estetycznej przyjemności. Uczniowie musieli wejść w świat polskiej kultury XVI wieku, dawnego języka, historycznej stylistyki i praktyki wykonawczej. Koncert stawał się równocześnie lekcją historii, literatury i muzyki – tyle że przeżywaną na scenie.

Podobny charakter ma obecność chóru w życiu Krakowa. Zespół regularnie pojawia się podczas Nocy Muzeów, rokrocznie uczestniczy także w miejskich przedsięwzięciach chóralnych: „Śpiewaj z nami – kolędowanie z krakowskimi chórami” czy inauguracji Wodecki Twist Festiwal na krakowskim Rynku. Szczególne miejsce w jego kalendarzu zajmują koncerty kolędowe, często przygotowywane wspólnie z innymi krakowskimi chórmi, oraz koncerty karnawałowe, pozwalające odejść od bardziej uroczystego repertuaru i pokazać zespół z mniej formalnej strony.

Być może jednak największa wartość Chóru V LO nie daje się zmierzyć liczbą dyplomów i nagród. Zespół funkcjonuje w szkole słynącej przede wszystkim z osiągnięć naukowych i olimpijskich, a mimo to przez blisko dwadzieścia lat stworzył własną, wyrazistą tradycję artystyczną. Dla jednych uczniów jest pierwszym poważnym doświadczeniem muzycznym, dla innych – uzupełnieniem wieloletniej edukacji instrumentalnej lub wokalne. Jedni pozostają z muzyką zawodowo, inni po maturze wybierają matematykę, medycynę, informatykę czy historię. Przez kilka licealnych lat wszyscy jednak muszą nauczyć się tego samego: w chórze nie wystarczy śpiewać dobrze samemu – trzeba słyszeć innych.

I właśnie w tym sensie chór jest czymś więcej niż jednym z zespołów działających przy V Zakładzie. Każdego roku zmieniają się twarze i głosy, lecz pozostają partytury, próby, koncerty i pamięć starszych roczników. Pierwsi założyciele zespołu dawno ukończyli szkołę, a dzisiejsi chórzyści w większości nie chodzili jeszcze do szkoły, kiedy chór już zdobywał pierwsze nagrody.

Chór V LO istnieje więc dzięki niezwykle paradoksowi: pozostaje tym samym zespołem, choć nieustannie tworzą go inni ludzie. Od uczniowskiej inicjatywy z 2007 roku, przez pierwsze Złote Struny i Srebrny Kamerton, po Grand Prix, międzynarodowe wyjazdy i ambitne projekty muzyki dawnej prowadzi historia budowana przez kolejne pokolenia. Pod dyrekcją Ewy Pasek chór stał się nie tylko muzyczną wizytówką szkoły, ale jednym z miejsc, w których szczególnie dobrze ujawnia się uniwersalna, łącząca ludzi siła sztuki.

Ewa Pasek

Ewa ukończyła z wyróżnieniem studia w klasie dyrygentury chóralnej prof. Lidii Matynian na Wydziale Twórczości, Interpretacji i Edukacji Muzycznej Akademii Muzycznej w Krakowie. Jest również absolwentką Wydziału Instrumentalnego tej samej uczelni (w klasie oboju oraz studiów podyplomowych w zakresie oboju barokowego Akademii Muzycznej w Poznaniu), a także Wydziału Historycznego Uniwersytetu Jagiellońskiego. Od 2008 roku prowadzi Chór V LO w Krakowie. W latach 2015–2018 kierowała Chórem Dominikańskiego Ośrodka Liturgicznego, a od 2018 roku prowadzi Chór Świętego Michała działający przy Bazylice oo. Paulinów na Skalce.

Obok działalności koncertowej artystka prowadzi warsztaty chóralne oraz zajęcia z emisji głosu dla dzieci, młodzieży i dorosłych. Rozwija także działalność dydaktyczną w PSM I stopnia w Gdowie oraz OSM II stopnia im. F. Chopina w Krakowie. Współtworzy Fundację i Zespół Muzyki Dawnej „Il Vento”. W 2017 roku została uhonorowana Nagrodą Prezydenta Miasta Krakowa za szczególne osiągnięcia w pracy dydaktycznej oraz sukcesy w wychowaniu dzieci i młodzieży.

Ewa jest przyjaciółką V LO.

Julia Błachuta

Julia należy do tych artystek młodego pokolenia, których nie sposób zamknąć w jednej formule. Urodzona w 2001 roku w Krakowie, od początku rozwijała się w kilku kierunkach równocześnie: jako skrzypaczka solowa, kameralistka, altowiolistka, badaczka i członkini zespołu alternatywnego. To właśnie ta wielotorowość – połączona z bardzo wysokim poziomem wykonawczym – stanowi dziś najbardziej charakterystyczny rys jej drogi.

Naukę gry na skrzypcach rozpoczęła w wieku siedmiu lat. Już pięć lat później zadebiutowała z orkiestrą, wykonując II Koncert skrzypcowy Henryka Wieniawskiego. W wieku siedemnastu lat ukończyła trzyletni program studiów na Universität für Musik und darstellende Kunst w Wiedniu, równolegle ucząc się w Państwowej Szkole Muzycznej II stopnia im. Władysława Żeleńskiego i w V Liceum Ogólnokształcącym im. Augusta Witkowskiego w Krakowie. Już ten etap pokazuje skalę jej determinacji: edukacja ogólnokształcąca, szkoła muzyczna i zagraniczny program akademicki rozwijały się niemal jednocześnie.

Kolejnym ważnym etapem była Akademia Muzyczna im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy, którą ukończyła z wyróżnieniem w klasie prof. Marcina Baranowskiego. Czterokrotnie otrzymywała stypendium Rektora dla najlepszych studentów. Równolegle rozwijała się w Royal College of Music w Londynie, studiując pod kierunkiem prof. Itzhaka Rashkovsky'ego. Uzyskała tam tytuł *Bachelor of Music* z najwyższym wyróżnieniem *First Class Honours*, a dalszą naukę kontynuowała dzięki stypendiom *RCM Scholarship*, *Countess of Munster Musical Trust* oraz *Drake Calleja Trust*.

Jej rozwój był wspierany przez wiele prestiżowych instytucji. Otrzymała m.in. stypendium „Młoda Polska” Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, *Julius Isserlis Scholarship* przyznawane przez Royal Philharmonic Society, *HMD Meyer Violin Prize*, a także pomoc *Nicholas Boas Charitable Trust*, *Talent Unlimited*, *Albert Cooper Trust*, Fundacji *Pro Musica Bona* i *Florian Leonhard Fine Violins*. To ważne nie tylko jako lista wyróżnień, ale jako potwierdzenie, że jej talent był dostrzegany równolegle w Polsce i za granicą.

Julia jest laureatką licznych konkursów krajowych i międzynarodowych. Wśród najważniejszych osiągnięć znajdują się III nagroda w *Eastbourne Young*

Soloist Competition, Grand Prix Ogólnopolskich Przesłuchań Kameralnych CEA, II miejsce w Ogólnopolskim Konkursie Skrzypcowym im. Wacława Serwaczyńskiego w Lublinie, II nagroda w III Międzynarodowym Konkursie Skrzypcowym im. Jadwigi Kaliszewskiej w Poznaniu oraz I miejsce w Ogólnopolskim Konkursie „Rezonans”. Zdobyła także I nagrodę w IX Przeglądzie Altowiolowym im. Tadeusza Goneta w Krakowie, pokazując, że jej muzyczna wszechstronność obejmuje również altówkę.

Ważnym elementem jej rozwoju stały się kursy mistrzowskie i kontakt z najsłynniejszymi artystami. W 2023 roku została zakwalifikowana do Kronberg Academy, gdzie pracowała pod kierunkiem Miriam Fried, a w 2025 roku – Donald Weilersteina. Brała udział także w zajęciach prowadzonych przez takich muzyków jak Maxim Vengerov, Alfred Brendel, Alina Ibragimova, Kaja Danczowska, Francesca Dego, Krzysztof Węgrzyn, Szymon Krzeszowiec czy Tasmin Little. Była finalistką *Classeek Ambassador Programme* w Szwajcarii oraz nominowaną do ICMA *Classeek Award*.

Szczególne miejsce w jej dorobku zajmuje *Astatine Piano Trio*, którego była współzałożycielką i członkinią w latach 2021–2024. Zespół zdobywał pierwsze nagrody w konkursach kameralnych w Lukce, Birmingham i Wielkiej Brytanii, zadebiutował w Wigmore Hall w 2022 roku, pojawił się w programie BBC Radio 3 „*In Tune*” i uczestniczył w programach *Britten Pears Young Artist* oraz *European Chamber Music Academy*. Szczególnie ważna była także współpraca z Alfredem Brendelem, który po kursie mistrzowskim zaprosił trio do dalszej prywatnej pracy.

Julia występowała w prestiżowych salach i instytucjach w Polsce i za granicą: w Wigmore Hall, St James’s Piccadilly, ICE Kraków, Studiu Koncertowym Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego, Auditorio de Tenerife, Bradshaw Hall w Birmingham oraz w Ambasadzie RP w Londynie. Jej doświadczenie estradowe obejmuje zarówno repertuar klasyczny, jak i współczesny, grę solową, kameralną i zespołową.

Od 2025 roku Julia jest doktorantką Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie, gdzie pracuje pod opieką prof. dr hab. Oriany Maśternak. Dołączyła także do projektu badawczego Narodowego Centrum Nauki „Krakowska Szkoła Skrzypcowa” jako stypendystka-doktorantka. Ten etap nadaje jej działalności nowy wymiar: obok wykonawstwa pojawia się refleksja nad tradycją wiolinistyczną, pedagogiką i ciągłością krakowskiej szkoły skrzypcowej.

Najbardziej niezwykłym elementem jej biografii pozostaje jednak równoległa działalność w zespole Lor, z którym związana jest od 2015 roku jako skrzypaczka i aranżerka. To zupełnie inny świat niż konkurs skrzypcowy, sala kameralna czy akademie muzyczna – świat muzyki alternatywnej, autorskich aranżacji, nagrań studyjnych i koncertów klubowych. Lor wydał trzy albumy studyjne, a jego muzyka znalazła się m.in. w nominowanym do Oscara filmie animowanym „Chłopi” oraz w serialach Netflixa „*Open Your Eyes*” i „Drużyna AA”.

Skala popularności zespołu również jest znacząca: Lor gromadzi ponad pół miliona miesięcznych słuchaczy na Spotify i regularnie koncertuje w Polsce oraz za granicą. Dla Julii oznacza to funkcjonowanie równocześnie w dwóch bardzo różnych obiegach muzycznych – elitarnym świecie klasycznej wiolinistyki i szerokiej, współczesnej publiczności cyfrowej. Właśnie to czyni jej drogę wyjątkową.

Julia nie rezygnuje przy tym z żadnej z tych tożsamości. Nie oddziela klasyki od muzyki alternatywnej, badań od sceny, skrzypiec od altówki. Przeciwnie – buduje własny język na ich styku. Jej dotychczasowy dorobek pokazuje, że wysoki poziom artystyczny nie musi prowadzić do wąskiej specjalizacji.

Julia wyróżnia się nie tylko talentem, lecz także niezwykłą zdolnością poruszania się między różnymi światami muzyki. Z jednej strony jest artystką konkursową i akademicką, z drugiej – częścią zespołu, którego słuchają setki tysięcy odbiorców. Z jednej strony pracuje nad tradycją krakowskiej szkoły skrzypcowej, z drugiej – współtworzy współczesne aranżacje i ścieżki dźwiękowe trafiające do kina i platform *streaming*owych.

To właśnie ta wszechstronność, połączona z bardzo wysokim poziomem wykonawczym, sprawia, że Julia należy dziś do najciekawszych polskich skrzypaczek swojego pokolenia.

Julia ukończyła klasę J, zdając maturę w roku 2020.

Marcin Koziak

*M*arcin urodził się w 1989 roku w Krakowie, w rodzinie o muzycznych tradycjach. W wieku dziesięciu lat wygrał swój pierwszy ogólnopolski konkurs pianistyczny. Rok później debiutował z Orkiestrą Filharmonii Krakowskiej, a w wieku 18 lat zadebiutował z Orkiestrą Filharmonii Narodowej wykonując Koncert b-moll Piotra Czajkowskiego. Obecnie jego szeroki repertuar obejmuje utwory solowe i kameralne ponad dziewięćdziesięciu kompozytorów od baroku po XXI wiek.

Koncerty zaprowadziły artystę do 22 krajów Europy, Azji i Ameryki Północnej; występuje w Niemczech, Francji, Włoszech, Szwajcarii, Austrii, Wielkiej Brytanii, Rosji, Izraelu, USA, Japonii, Chinach, Szwecji, Norwegii, Islandii, Estonii, Rumunii, Chorwacji, Gruzji, na Wyspach Kanaryjskich, Ukrainie i na Węgrzech w renomowanych salach takich jak Tokyo International Forum, Forbidden City Concert Hall (Pekin), National Centre for the Performing Arts (Pekin), Art Center of Kobe (Kobe, Japonia), Bass Performance Hall (Fort Worth, USA), Peabody Auditorium (Daytona Beach, USA), Ferguson Center for the Arts (Newport News, USA), Detroit Music Hall, Mechanics Hall (Worcester, USA), The Palladium (Carmel, USA), C.Y. Stephens Auditorium (Ames, USA), Renée and Henry Segerstrom Concert Hall (Costa Mesa, USA), Lehman Center for the Performing Arts (Nowy Jork), Cadogan Hall (Londyn), Salle Cortot (Paryż), Filharmonii Narodowej i Operze Narodowej w Warszawie, nowej Sali Koncertowej NOSPR w Katowicach, Auditorium di Milano, Wielkiej Sali Konserwatorium Genewskiego, Verdi Hall w Mediolanie, Auditorio Alfredo Kraus (Las Palmas) czy Vatroslav Lisinski Concert Hall w Zagrzebiu.

Miał zaszczyt współpracować z Alexandrem Lazarevem, Antonim Witem, George'm Tchitchinadze, Jerzym Maksymiukiem, Xieyang Chen, Maximiano Valdésem, Yip Wing-sie, Charles'em Olivieri-Munroe, Markiem Pijarowskim, Massimiliano Caldim, Stanisławem Krawczyńskim, Michałem Dworzyńskim, Bogusławem Dawidowem, José Maria Florêncio, Ernestem van Tielem, Maciejem Tworkiem występując z wieloma znanymi orkiestrami : China National Symphony Orchestra, Orkiestra Filharmonii Narodowej w Warszawie, Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia, Royal Philharmonic Concert Orchestra, Sinfonia Varsovia, Hong Kong Sinfonietta, Sinfonietta Cracovia, Zagreb

Philharmonic Orchestra, Orquestra Filarmonica de Gran Canaria, Orkiestrą Akademii Beethovenowskiej, Polską Orkiestrą Sinfonia Iuventus, orkiestrami Filharmonii Krakowskiej, Bałtyckiej, Poznańskiej, Łódzkiej, Pomorskiej.

Oprócz solowych recitali oraz koncertów symfonicznych Marcin ma również przyjemność występować na recitalach kameralnych z Aleksandrą Kuls, Magdaleną Bojanowicz, Bartoszem Koziakiem, Martą Gidaszewską, Robertem Łaguniakiem oraz Agatą Szymczewską.

Pianista koncertował na wielu znaczących festiwalach oraz cyklach koncertowych: La Roque d'Anthéron International Piano Festival, Chopin i jego Europa, Rubinstein Piano Festival, La Folle Journée au Japon, La Folle Journée au Varsovie, ASEM Culture and Arts Festival, Międzynarodowym Festiwalu Chopinowskim w Dusznikach Zdroju, Kiev Summer Music Evenings oraz na wielu innych, zapraszany do Genewy, Paryża, Aix-en-Provence, Mediolanu, Warszawy, Krakowa, Łodzi, Gdańska, Torunia, Katowic.

W 2016 roku wyjechał na tournée po Stanach Zjednoczonych, podczas którego zagrał 33 koncerty z Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Bałtyckiej. Wykonując koncerty Beethovena, Chopina oraz Czajkowskiego wystąpił m.in. w Nowym Jorku, Detroit, Las Vegas, Costa Mesa (Kalifornia), Fairfax (Wirginia), Daytona Beach (Floryda) i wielu innych.

1 marca 2010 artysta wystąpił na Gali Otwarcia Muzeum Fryderyka Chopina w Warszawie w dniu 200. rocznicy urodzin kompozytora, a 1 lipca 2011 na galowym koncercie w Termach Karakalli w Rzymie, zorganizowanym z okazji inauguracji Polskiej Prezydencji w Unii Europejskiej. 4 maja 2011 miał zaszczyt wystąpić dla Jej Wysokości Królowej Szwecji Sylwii i Pierwszej Damy Rzeczypospolitej Polskiej Anny Komorowskiej podczas oficjalnej wizyty JW w Polsce.

Jego koncerty były transmitowane przez japońskie radio Ottava, radio France Musique, Cesky Rozhlas, Polskie Radio oraz Telewizję Polską. Posiada w swoim dorobku dwie płyty z muzyką Fryderyka Chopina jak również nagrania płytowe utworów Domenico Scarlatti, Karola Szymanowskiego, Romana Palestra, Aleksandra Skriabina i Franza Liszta. Wiele jego występów zostało utrwalonych, można wysłuchać ich na serwisie YouTube.

Jest laureatem licznych nagród na międzynarodowych konkursach pianistycznych, m.in.: I nagrody na II Międzynarodowym Konkursie Chopinowskim dla Młodych Pianistów (Budapeszt 2006), II nagrody i trzech nagród dodatkowych na VII Międzynarodowym Konkursie Młodych Pianistów „Arthur Rubinstein in

memoriam” (Bydgoszcz 2007), III nagrody na X Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym (Hastings, Wielka Brytania, 2014); jest również półfinalistą i laureatem trzech nagród pozaregulaminowych XVI Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. Fryderyka Chopina w Warszawie (2010), jak również półfinalistą XIV Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. Artura Rubinsteina w Tel Awiwie (2014) oraz XVI Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. Giny Bachauer w Salt Lake City (2014). W 2021 roku został laureatem III nagrody i czterech nagród dodatkowych II Międzynarodowego Konkursu Muzyki Polskiej im. Stanisława Moniuszki w Rzeszowie występując w duecie wraz z żoną, Aleksandrą Kuls, a w 2022 roku został laureatem II nagrody i nagrody dla najlepszego polskiego zespołu na XXI Międzynarodowym Konkursie Muzyki Kameralnej im. Kiejstuta Bacewicza w Łodzi występując wraz z Martą Gidaszewską i Robertem Łaguniakiem.

Marcin studiował u wspaniałych pedagogów: profesora Stefana Wojtasa w Akademii Muzycznej w Krakowie oraz profesora Tamasa Ungara w Texas Christian University w Fort Worth (USA). Uczestniczył również w kursach mistrzowskich oraz pobierał cenne wskazówki artystyczne od takich pedagogów – artystów jak Yoheved Kaplinsky, Sergei Babayan, Jacques Rouvier, Andrzej Jasiński, Kaja Danczowska, Katarzyna Popowa-Zydroń, Neal Larrabee czy Daejin Kim.

Od 2016 roku pracuje jako pedagog w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych im. Mieczysława Karłowicza w Krakowie, jego uczniowie regularnie zdobywają nagrody na międzynarodowych konkursach pianistycznych i konkursach muzyki kameralnej.

Artysta prowadzi lekcje mistrzowskie dla pianistów oraz zespołów kameralnych w Polsce i Chinach, jak również warsztaty o ćwiczeniu dla młodzieży ze szkół muzycznych i ich pedagogów.

Od wielu lat współpracuje z Krajowym Funduszem na rzecz Dzieci przy Programie ZDOLNI.

Mieszka w Bochni wraz z żoną Aleksandrą, córką Marianką oraz synami: Jasiem, Dominikiem i Mikołajem.

Marcin ukończył klasę A, zdając maturę w 2008 roku.

Piotr Lara

Piotr należy do tych muzyków, których artystyczna droga rozpoczęła się bardzo wcześnie i od początku rozwijała się z niezwykłą konsekwencją. Urodzony w 2001 roku, naukę gry na fortepianie rozpoczął jako siedmiolatek w Szkole Muzycznej I stopnia w Wieliczce. Przez dziesięć lat kształcił się pod kierunkiem Marii Wosiek, kontynuując później naukę w Szkole Muzycznej II stopnia im. Bronisława Rutkowskiego w Krakowie. Równolegle był uczniem V Liceum Ogólnokształcącego im. Augusta Witkowskiego w Krakowie.

Talent ujawnił się wcześnie, a za nim szybko przyszły pierwsze sukcesy. Jeszcze jako uczeń Piotr zdobywał nagrody w konkursach w Polsce i za granicą. W jego młodzieńczym dorobku znalazły się m.in. I miejsce w International Music Competition w Belgradzie, I miejsce w kategorii muzyki współczesnej na konkursie *Giovani Musicisti – Città di Treviso*, III miejsce w konkursie im. Karola Nicze w Pabianicach, a w kolejnych latach II nagroda w Ogólnopolskim Konkursie Pianistycznym im. Ignacego Jana Paderewskiego, III nagroda w międzynarodowym konkursie w Lagny-sur-Marne oraz I miejsce w *Piano Talents* w Mediolanie.

Wyjątkowo wcześnie jego możliwości dostrzegły także instytucje wspierające najzdolniejszych młodych artystów. Przez dziewięć lat pozostawał stypendystą Krajowego Funduszu na rzecz Dzieci. W 2015 roku, mając zaledwie trzynaście lat, został stypendystą programu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Młoda Polska” – przyznane środki przeznaczone były na zakup fortepianu. Otrzymywał również wsparcie Fundacji Teresy Sahakian przy Zamku Królewskim w Warszawie, Klubu Krakowskiego przy AGH oraz Małopolskiej Fundacji Stypendialnej „*Sapere Auso*”.

Wczesne lata nauki były zarazem czasem intensywnego koncertowania. Już jako bardzo młody pianista występował m.in. w Filharmonii Krakowskiej, Zamku Królewskim i Łazienkach Królewskich w Warszawie, Filharmonii Opolskiej oraz Europejskim Centrum Muzyki Krzysztofa Pendereckiego w Lusławicach. W 2016 roku znalazł się w gronie młodych instrumentalistów zaproszonych przez Krajowy Fundusz na rzecz Dzieci do występu w Pałacu na Wyspie w Łazienkach Królewskich. Koncertował również poza Polską, m.in. w Stanach Zjednoczonych, Norwegii, Niemczech i Austrii.

Po ukończeniu szkoły muzycznej jego edukacja weszła w etap akademicki. Studiował fortepian w Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu w klasie profesora Pawła Zawadzkiego oraz Tomasza Maruta. W 2025 roku ukończył tę uczelnię z wyróżnieniem. Obecnie kontynuuje kształcenie w Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie profesora Konrada Skolarskiego.

Okres studiów przyniósł kolejne, coraz poważniejsze sukcesy konkursowe. W 2022 roku Piotr zdobył I miejsce w VI Międzynarodowym Pianistycznym Konkursie Chopinowskim w Turznie. W tym samym roku podczas II Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego „Chopin Plus” w Krakowie otrzymał II nagrodę oraz nagrodę specjalną za najlepsze wykonanie utworu polskiego kompozytora.

Szczególne znaczenie miała jednak IV nagroda w 51. Ogólnopolskim Konkursie Pianistycznym im. Fryderyka Chopina w Warszawie w 2022 roku. Konkurs organizowany przez Narodowy Instytut Fryderyka Chopina należy do najważniejszych sprawdzianów młodych polskich pianistów. Piotr znalazł się w gronie sześciu nagrodzonych wykonawców, a w finale wykonał Koncert fortepianowy e-moll op. 11 Chopina z Orkiestrą Polskiego Radia pod dyrekcją Michała Klauzy.

W 2024 roku do tej listy dołączył sukces w Dreźnie podczas *III International Carl Maria von Weber Piano Competition*. Piotr otrzymał tam nagrodę specjalną Carl Maria von Weber – wyróżnienie przyznane za interpretację twórczości patrona konkursu. Jego rozwój artystyczny został również doceniony stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w 2024 roku.

Choć Chopin zajmuje w jego repertuarze miejsce szczególnie, artystycznych zainteresowań Piotra nie sposób ograniczyć wyłącznie do jednego kompozytora. Programy konkursowe i recitalowe obejmują utwory Haydna, Beethovena, Brahmsa, Liszta, Paderewskiego, Szymanowskiego, Ravela czy Rachmaninowa. Już podczas międzynarodowego konkursu im. Haliny Czerny-Stefańskiej wykonywał obok Chopina m.in. Gaspard de la nuit Ravela, Scherzo es-moll Brahmsa i Wariacje b-moll Szymanowskiego – repertuar wymagający zarówno wirtuozowskiej sprawności, jak i dojrzałości interpretacyjnej.

Z Krakowem łączy go przy tym nie tylko początki edukacji i lata szkolne. To tutaj dojrzewał jako pianista, tutaj występował w Filharmonii Krakowskiej i innych salach koncertowych, tutaj zdobywał pierwsze znaczące nagrody. Droga prowadząca przez Wieliczkę, krakowską szkołę muzyczną i V Liceum, następnie Akademię Muzyczną we Wrocławiu, a dziś Uniwersytet Muzyczny Fryderyka

Chopina pokazuje rozwój niezwykle konsekwentny: od uzdolnionego siedmioletka do młodego pianisty mającego za sobą dziesiątki konkursów i występy na ważnych scenach.

Piotr znajduje się dopiero u początku dojrzałej kariery artystycznej, ale jego dotychczasowy dorobek jest już znaczący. Najbardziej charakterystyczna pozostaje w nim ciągłość: wieloletnia praca z nauczycielami, kolejne szczeble edukacji, konkursy coraz wyższej rangi i coraz poważniejsze estrady. W muzyce, w której talent może zwrócić uwagę słuchacza, lecz dopiero lata pracy pozwalają nadać mu własny głos, taka konsekwencja może okazać się najważniejszym z dotychczasowych osiągnięć Piotra.

Piotr ukończył klasę D, zdając maturę w roku 2020.

Franciszek Szymula

Franciszek należy do tych młodych ludzi, w których biografii spotykają się dziedziny pozornie od siebie odległe. Informatyka i matematyka wymagają ścisłości rozumowania, umiejętności dostrzegania struktur i poszukiwania nieoczywistych rozwiązań. Muzyka potrzebuje wrażliwości, interpretacji i wieloletniej pracy nad detalem. W jego przypadku nie są to jednak dwa konkurujące ze sobą światy. Przez całe lata szkolne rozwijał się równoległe jako jeden z najzdolniejszych młodych polskich informatyków i jako pianista.

W 2026 roku ukończył V Liceum Ogólnokształcące im. Augusta Witkowskiego w Krakowie oraz Państwową Szkołę Muzyczną II stopnia im. Władysława Żeleńskiego, gdzie kształcił się w klasie fortepianu Olgi Łazarskiej. Łączenie dwóch wymagających szkół oznaczało konieczność pogodzenia przygotowań do zawodów algorytmicznych z codzienną, systematyczną pracą pianistyczną. Muzyka nie była przy tym jedynie dodatkowym zainteresowaniem – Franciszek występował również podczas koncertów V LO.

Najbardziej spektakularne sukcesy przyniosła mu informatyka. W XXXI Olimpiadzie Informatycznej został laureatem II stopnia, a rok później zwyciężył w XXXII Ogólnopolskiej Olimpiadzie Informatycznej, uzyskując w finale 442 punkty. Było to osiągnięcie tym bardziej znaczące, że pozostawał wówczas uczniem trzeciej klasy liceum.

Sukces krajowy otworzył drogę do reprezentowania Polski w zawodach międzynarodowych. W 2025 roku Franciszek zdobył srebrny medal Bałtyckiej Olimpiady Informatycznej oraz brązowy medal Środkowoeuropejskiej Olimpiady Informatycznej. Najważniejszym sprawdzianem była jednak Międzynarodowa Olimpiada Informatyczna w Sucre w Boliwii. W rywalizacji 330 zawodników z 84 państw zajął 43. miejsce, zdobywając srebrny medal.

O randze tego wyniku świadczy poziom samych zawodów. Międzynarodowa Olimpiada Informatyczna należy do najważniejszych światowych olimpiad przedmiotowych. Wymaga nie tyle szkolnej znajomości programowania, ile zdolności konstruowania zaawansowanych algorytmów i rozwiązywania przy ich pomocy złożonych problemów. Srebrny medal oznaczał więc miejsce Franciszka w ścisłej światowej czołówce młodych informatyków.

Ostatni rok nauki w V Zakładzie potwierdził trwałość tych osiągnięć. W XXXIII Olimpiadzie Informatycznej w 2026 roku zajął drugie miejsce

w Polsce, ponownie uzyskując tytuł laureata I stopnia. Do tego doszły sukcesy matematyczne – został finalistą Olimpiady Matematycznej. Jego szkolna droga pokazuje więc nie pojedynczy konkursowy triumf, lecz kilka lat konsekwentnej obecności na najwyższym poziomie polskich olimpiad przedmiotowych.

Równolegle trwała edukacja muzyczna. Wieloletnia nauka fortepianu doprowadziła Franciszka do ukończenia szkoły muzycznej II stopnia, ale także przyniosła nagrody konkursowe. W 2024 roku zdobył III miejsce w II Ogólnopolskim Konkursie Pianistycznym im. Władysława Kędry w Łodzi. Ma również na koncie inne nagrody w ogólnopolskich i międzynarodowych konkursach pianistycznych. Jego umiejętności poznawali także uczniowie i absolwenci V LO – podczas szkolnych wydarzeń wykonywał m.in. utwory Fryderyka Chopina i Maurycego Moszkowskiego.

Właśnie równoległość tych dwóch dróg jest w jego biografii szczególnie interesująca. Przygotowanie do olimpiady informatycznej wymaga tysięcy godzin pracy nad algorytmami; rozwój pianisty – podobnej cierpliwości spędzonej przy klawiaturze fortepianu. Obie dziedziny wymagają koncentracji, wyobraźni, pamięci i dyscypliny, choć każda wykorzystuje te zdolności w zupełnie inny sposób. Franciszek potrafił rozwijać je jednocześnie i w obu osiągnąć poziom znacznie przekraczający zwykłą szkolną aktywność.

W 2026 roku zakończył się dla niego ten niezwykle, podwójny etap edukacji. Niemal równocześnie ukończył V Liceum i szkołę muzyczną II stopnia. Od października planuje kontynuować naukę równolegle na Uniwersytecie Jagiellońskim oraz w Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie. Jeśli oba kierunki zostaną podjęte zgodnie z planem, charakterystyczne dla niego połączenie nauki i muzyki będzie trwało nadal.

Franciszek znajduje się dopiero u początku dorosłej drogi, ale jego dotychczasowy dorobek jest już imponujący: zwycięstwo i kolejne najwyższe lokaty w Olimpiadzie Informatycznej, srebrny medal Międzynarodowej Olimpiady Informatycznej, sukcesy matematyczne, nagrody pianistyczne oraz ukończenie równolegle dwóch wymagających szkół.

Być może najciekawsze jest jednak to, że dotychczas nie musiał wybierać między precyzją algorytmu a swobodą muzycznej interpretacji. Przy komputerze i przy fortepianie posługuje się innymi językami, lecz w obu potrzebne są talent, wyobraźnia i cierpliwość. Dalsza droga pokaże, który z nich stanie się dla Franciszka najważniejszy – albo czy, tak jak dotychczas, pozostaną ważne oba.

Franciszek ukończył klasę E, zdając maturę w roku 2026.

Piotr Filek

*P*iotr należy do pianistów, których droga artystyczna rozwijała się konsekwentnie: od wczesnej edukacji muzycznej w Krakowie, poprzez sukcesy konkursowe i występy na ważnych estradach, aż po działalność pedagogiczną i pracę ze studentami. Urodzony w Krakowie w 1983 roku, właśnie tutaj rozpoczął w wieku ośmiu lat naukę fortepianu. Najpierw kształcił się w Państwowej Szkole Muzycznej I stopnia im. Bronisława Rutkowskiego w klasie Iwony Kuźmy, a następnie w Państwowej Szkole Muzycznej II stopnia im. Władysława Żeleńskiego pod kierunkiem Stefana Wojtasa.

Kolejnym etapem była Warszawa i Akademia Muzyczna im. Fryderyka Chopina. Studiował fortepian u Bronisławy Kawalla i Lucjana Benisza, a równocześnie rozwijał umiejętności kameralne pod kierunkiem Jerzego Marchwińskiego, Macieja Paderewskiego i Iwony Mironiuk. Studia ukończył w 2007 roku z wyróżnieniem. To poszerzenie pianistycznego warsztatu o kameralistykę okaże się później ważne – Piotr pozostanie nie tylko solistą, ale także cenionym partnerem innych instrumentalistów.

Jeszcze przed ukończeniem studiów jego nazwisko zaczęło pojawiać się wśród laureatów konkursów pianistycznych. W 1997 roku zdobył II nagrodę w Ogólnopolskim Turnieju Pianistycznym w Żaganiu, dwa lata później III nagrodę w konkursie chopinowskim w Zabrze, a w 2001 roku III nagrodę w Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym im. Fryderyka Chopina w Mariańskich Łaźniach. W 2002 roku zwyciężył w Ogólnopolskich Przesłuchaniach Uczniów Klas Fortepianu w Warszawie, a w 2004 roku zdobył I nagrodę w Ogólnopolskim Konkursie Pianistycznym organizowanym przez Towarzystwo im. Fryderyka Chopina.

Szczególne znaczenie miał rok 2005. Piotr znalazł się wśród zaledwie dwudziestu polskich pianistów zakwalifikowanych do XV Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. Fryderyka Chopina w Warszawie. Był to konkurs wyjątkowy również dlatego, że jego bezapelacyjnym zwycięzcą został Rafał Blechacz. Sam udział w gronie polskich reprezentantów oznaczał wejście Piotra do ścisłego grona młodych pianistów, których rozwój artystyczny obserwowało wówczas krajowe środowisko muzyczne.

Sukcesy konkursowe otworzyły przed nim estrady koncertowe. Występował w Filharmonii Narodowej w Warszawie i Filharmonii Krakowskiej, w Żelazowej Woli, Belwederze i Łazienkach Królewskich, a także w Poznaniu, Wrocławiu i Gdańsku. Koncertował poza Polską – we Francji, Niemczech, Włoszech, Hiszpanii, Wielkiej Brytanii i Japonii. Uczestniczył w takich wydarzeniach jak Festiwal Pianistyki Polskiej w Słupsku, „Chopiniana”, „W Krainie Chopina”, „*Cross-drumming*” czy Forum Lutosławskiego. Dokonał również nagrań dla Programu Drugiego Polskiego Radia.

Jego aktywność nie ograniczała się przy tym do recitalu solowego. Współpracował m.in. z Capellą Cracoviensis, Polską Orkiestrą Radiową, Sinfonią Iuventus i Warszawską Grupą Perkusyjną, występując pod batutą takich dyrygentów jak Jan Krenz, Stanisław Gałoński, Stanisław Krawczyński, Szymon Kawalla, Szymon Bywalec czy Piotr Dąbrowski. Artystyczne doświadczenia poszerzał także podczas kursów prowadzonych przez wybitnych pianistów i pedagogów, m.in. Kevina Kennera, Arie Vardiego, Hiroko Nakamurę, Michela Béroffa, Mattiego Raekallio i Vladimira Troppa. Dwukrotnie był stypendystą Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Z czasem coraz ważniejszym nurtem jego działalności stała się pedagogika. W latach 2010–2014 pracował jako asystent Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina, a następnie był wykładowcą tej uczelni w latach 2013–2014 i 2015–2019. Symboliczny charakter ma jednak jego powrót do Krakowa i szkoły, w której sam rozpoczynał edukację muzyczną. W latach 2009 – 2026 uczył fortepianu w Szkole Muzycznej I i II stopnia im. Bronisława Rutkowskiego.

Od 2019 roku jego działalność zawodowa związana jest również z Akademią Muzyczną im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie, gdzie podjął pracę jako akompaniator. Nie jest to jedynie działalność pozostająca w cieniu solisty. Kameralistyka i partnerstwo pianistyczne stanowią odrębną, wymagającą sztukę – potrzebującą elastyczności, wyczulenia na frazę drugiego muzyka i umiejętności budowania wspólnej interpretacji.

W 2024 roku rozpoczął pracę w Szkole Muzycznej im. Mieczysława Karłowicza w Katowicach.

W jego biografii zwraca uwagę pewna naturalna klamra. Kraków był miejscem pierwszych lekcji fortepianu, później przyszły Warszawa, Konkurs Chopinowski, krajowe i zagraniczne estrady oraz praca na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina. Ostatecznie jednak ważna część jego aktywności ponownie

związała się z rodzinnym miastem – tym razem już nie tylko w roli wykonawcy, lecz także pedagoga przekazującego własne doświadczenie kolejnym pokoleniom muzyków.

Piotr łączy więc kilka muzycznych ról: solisty, kameralisty, akompaniatora i nauczyciela. Konkursowe sukcesy młodości otworzyły mu drogę na estrady, lecz dalsza kariera pokazała, że jego miejsce w muzyce nie ogranicza się do światła koncertowego reflektora. Równie istotna stała się praca z drugim muzykiem i z młodym pianistą – ta mniej widowiskowa część zawodu, w której własne doświadczenie zaczyna służyć rozwojowi innych.

Piotr jest przyjacielem VLO.

Koncert jest wydarzeniem obchodów Jubileuszu 130-lecia Zasiedlenia Gmachu Zakładu.

Jubileusz 130-lecia Zasiedlenia Gmachu Zakładu został objęty Patronatem Honorowym Prezydenta Miasta Krakowa.

W czasie koncertu wykorzystano klawesyn oraz pozytyw zakupione dla V LO przez SAIP VLO ze środków otrzymanych z darowizny Grzegorza Czajkowskiego (matura 1989).

Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół V Liceum Ogólnokształcącego im. Augusta Witkowskiego składa podziękowania Filharmonii Krakowskiej, Panu Dyrektorowi Mateuszowi Prendocie oraz Pani Bernadecie Skibie za wsparcie przy organizacji koncertu.

Organizacja koncertu: Ewa Pasek, Piotr Kmiecik, Beata Bala

Projekt programu: Janusz Maniak

W projekcie niniejszego programu wykorzystano zdjęcie udostępnione przez Muzeum Historyczne Miasta Krakowa ukazujące Wyższą Szkołę Realną (obecne V LO) w roku zakończenia budowy.

Projekt oprawy graficznej Jubileuszu 130-lecia Gmachu Zakładu: Konrad Glos

Przy przygotowaniu programu koncertu wykorzystano sztuczną inteligencję.

NOTATKI:

NOTATKI:

INSTYTUCJA KULTURY
WOJEWÓDZTWA
MAŁOPOLSKIEGO

Patroni medialni

“Radio
Kraków

65 TVP 3
KRAKÓW

TVP | info_

